

PIERRE LEMAITRE

GERİLİM

ALEX

ÇEVİRİ: ERSEL TOPRAKTEPE

CAN

PIERRE LEMAITRE

Alex

Can Yayınları 2016

Alex, Pierre Lemaitre

© 2011, Editions Albin Michel-Paris

© 2011, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Ekim 2011

Bu kitabın 1. baskısı 7 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Ayça Sezen

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak resmi: WIN-Initiative / Getty Images Türkiye

Kapak baskı: Azra Matbaası

İç baskı ve cilt: Ekosan Matbaası

ISBN 978-975-07-1378-1

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

PIERRE LEMAITRE

Alex

ROMAN

Fransızca aslından çeviren
Ersel Topraktepe

PIERRE LEMAITRE, 1956'da Paris'te dünyaya geldi. Fransız ve Amerikan edebiyatı, edebiyat çözümlemesi ve genel kültür dersleri veren yazar şimdilerde sadece yazıyor. İlk kitabı *Travail Soigné* (Titiz İş) ile 2006'da Prix Cognac, *Robe de Marié* (Gelinlik) ile 2009'da Prix des lectrices confidentielles başta olmak üzere dört ödül, 2010'da *Cadres noires* (Siyah Çerçeveseler) adlı romanıyla Le Point Avrupa Polisiye Roman Ödülü aldı. Kitapları on üç dile çevrilen Lemaitre'in her üç romanı da sinemaya uyarlanıyor. *Alex*, yazarın Türkçeye çevrilmiş ilk kitabı.

Pascaline için

Gérald'e, dostluğumuza

I

1

Alex buna bayılırdı. Yaklaşık bir saattir bir birini bir diğeri deniyor, tereddüt ediyor, fikrini değiştiriyor, başkasını deniyordu. Peruklar ve postişler. Bu kız bütün öğleden sonrasını bunları takıp çıkararak geçirebilirdi.

Üç ya da dört yıl önce şans eseri keşfetmişti Strasbourg Bulvarı'ndaki bu butiği. Aslında aradığı bir yer değildi, merakından şöyle bir bakmıştı. Kendini kızıl saçlarla görünce öyle bir şoke olmuş, içindeki her şey öyle bir dönüşüme uğramıştı ki, o peruğu hemen satın alıvermişti.

Alex'e neredeyse her şey yakışırdı, çünkü çok güzel bir kızdı. Ama hep böyle değildi, genç kızlığında güzelleşmişti. Çocukken pek bir çirkindi, üstelik elbise askısı gibiydi. Ama güzelleşmesi pek ani oldu, adeta birkaç ay içinde bedeni büyük bir dönüşüme uğradı. Haliyle, başta kendisi olmak üzere bu ani değişime kimse gerçekten inanamadı. Hâlâ da inanmıyor.

Kızıl bir peruğun mesela, kendisine bu kadar yakışacağını hayal edemezdi. Önemli bir keşifti bu. Peruğun getirdiği değişimin boyutlarını, yoğunluğunu tahmin edememişti. Çok yüzeysel bir şey aslında bir peruk, ancak izah edemediği bir şekilde hayatında gerçekten yeni bir takım şeylerin olduğu izlenimine kapılıyordu.

Bu peruğu aslında hiç takmamıştı. Evine dönünce en adisinden olduğunun farkına vardı peruğun. Suni bir ha-

vası vardı, çirkin görünüyordu, ayrıca ucuz olduğu aşikârdı. Peruğu attı. Hayır, çöpe değil, komodinin çekmelerinden birine. Zaman zaman başına takar, aynada kendini seyrederdi. Bu peruk ne kadar berbat olsa da, adeta, “En adi sentetiktenim,” diye bağırın cinsten de olsa, yine de Alex’in aynada gördüğü şey Alex’e, inanmak istediği bir gizil güç sağlıyordu. Alex, Strasbourg Bulvarı’na gitti tekrar, vekil hemşire maaşına göre biraz pahalı ama gerçekten takılabilecek kalitede peruklara baktı acele etmeden. Ve işe koyuldu.

Başlangıçta kolay olmaz, cesur olmak gerekir. Ama insan Alex gibi hayli karmaşık bir tabiata sahipse bunu yapmak için gereken cesareti toplamak neredeyse yarım günü aşkın bir zaman gerektirir. Güzel makyaj yapmak, kıyafetleri, ayakkabıları, çantayı birbirine uydurmak (yani elinizde olanlar arasında uygun olanları bulup çıkarmak, zira insan her kafası estiğinde her şeyi gidip satın alamaz ki). Ama sonra sokağa adımınızı attığınızda başka birisi oluverirsiniz. Tamamen değil, hemen hemen. Ama bu, insanın hayatını bütünüyle değiştirmese de zamanın geçmesini kolaylaştırır, özellikle de insanın artık büyük bir beklentisi kalmadıysa.

Alex “konuşan” perukları severdi; mesela, “Ne düşündüğünüzü biliyorum,” ya da “Matematikte de çok iyiyimdir,” türünden açık mesaj veren perukları. Bu taktığı peruk şöyle diyordu aşağı yukarı, “Facebook’ta bulacağınız tiplerden değilim ben.”

Alex “Şehir Darbesi” adı verilen modeli eline aldığında vitrinin gerisinden dışarıdaki adamı gördü. Adam karışı kaldırımında duruyordu, birini ya da bir şeyi bekler gibiydi. İki saat içinde üçüncüydü bu. Alex’i takip ediyordu. Şimdi artık kesinlikle anlamıştı. Ama neden ben? Aklına gelen ilk soru bu olmuştu. Sanki kendisi hariç bütün kızların peşine bir erkek takılabilmemiş gibi. Sanki erkeklerin bakışlarını her yerde, metroda, sokakta, mağazalarda sürekli olarak hissetmiyormuş gibi. Alex her yaştan erkeğin hoşuna giden bir kızdı. Otuzunda olmanın

avantajı işte. Yine de hep şaşırırdı. “Benden çok daha iyileri varken...” Hep bir güven bunalımı, şüphe içindeydi. Çocukluğundan beri. Ergenliğe kadar kekeleyerek konuşmuştu. Bugün bile, zaman zaman şaşırduğunda kekelelerdi.

Bu adamı tanımıyordu, böyle fiziği olan birini hatırlardı, hayır onu hiç görmemişti. Sonra, elli yaşlarındaki bir adamın otuzundaki bir kızı takip etmesi... Alex’in bu konuda katı kuralları yoktu; sadece şaşırmıştı, hepsi bu.

Alex başını eğerek aşağıdaki modellere baktı, tereddüt eder gibi yaptı, sonra mağazanın içinde ilerleyerek kaldırımı gözetleyebileceği bir yerde durdu. Vakti zamanında spor yapmış olmalıydı, kıyafetinin üstüne yapışmasından anlaşılıyordu bu, ağır biri olmalıydı. Alex saman sarısı, neredeyse beyaz bir peruğu okşarken, onu ilk ne zaman fark ettiğini hatırlamaya çalıştı. Metroda. Vagonun diğer ucundaydı. Bakışları karşılaşmış ve adamın kendisine gülümsemesini –candan ve sevimli gülümsemesini– fark etmeye zaman bulmuştu. Adamda beğenmediği şey, sabit bir fikre saplanmış gibi bakmasıydı. Ama özellikle de dudağı yok gibiydi. Dudağı olmayan herkes bir şeyler, itiraf edilemeyecek sırlar, iblislikler saklarmış gibi, içgüdüsel olarak, ona karşı bir güvensizlik duydu. Bir de çıkık alını. Gözlerine bakmaya vakit bulamamıştı, malesef. Alex, gözlerin aldatmadığına inanır, insanları gözlerine bakarak değerlendirirdi. Elbette, metroda böyle birisiyle vakit kaybetmek istememişti. Fazlaca belli etmeden ona arkasını dönmüş, çantasında MP3 çalarını aramıştı. *Nobody’s Child*’ı çaldı, sonra birdenbire, önceki ya da daha önceki gün evinin aşağısında onu görmüş olup olmadığını sordu kendine. Gözünün önüne gelen görüntü muğlaktı, emin değildi. Arkasına dönüp adama bir daha bakması gerekirdi bu görüntüyü netleştirmek için; ama adamı cesaretlendirmek istemedi. Kesin olan, metroda karşılaşmalarından yaklaşık yarım saat sonra Strasbourg Bulvarı’na dönerken adamı görmüş olduğuydu. Fikrini değiştirmiş, meçli, kısa, kahverengi peruğu bir

daha görmek istemiş, birden geri döndüğünde onu fark etmişti, adam biraz ilerideki kaldırımda aniden durmuş, bir vitrine bakar gibi yapmıştı. Kadın kıyafetlerinin sergilendiği bir vitrindi bu. Adamın vitrine kilitlenmiş gibi bakması işe yaramamıştı...

Alex, peruğu yerine koydu. Elleri sebepsiz yere titriyordu. Aptalcaydı. Adamın hoşuna gitmiş, adam da onu takip etmiş, şansını deniyordu; sokağın ortasında saldırıca hali yoktu ya. Alex, zihnindeki düşünceleri yerli yerine oturtmak istercesine başını şöyle bir salladı, tekrar kaldırıma baktığında adamı göremedi. Hissettiği rahatlama abartılıydı. "Aptalca," diye tekrar edip durdu; ama nefes alışverişi daha bir normale yakındı. Mağazanın kapısına geldiğinde durup etrafı bir daha kolaçan etmekten kendini alamadı. Bu kez, neredeyse adamın yokluğu endişelendirecekti onu.

Alex önce saatine baktı, sonra gökyüzüne. Hava yumuşaktı, kararmasına da neredeyse bir saatten fazla vardı. Eve dönesi yoktu. Alışveriş yapması gerekiyordu. Buzdolabında ne var ne yok diye şöyle bir düşündü. Erzak alışverişi yapma konusunda gerçekten ihmalkârdı. İşine, rahatına (Alex biraz manyaktır da) ve kendine itiraf etmek istemese de kılık kıyafete ve ayakkabılara düşküdü. Çantalara da. Peruklara da. Aşka da düşkün olmayı isterdi ama aşk dediğin onun için ayrı bir konuydu, hayatının felakete uğramış kısmıydı. Umut etmişti, istemişti ama sonra vazgeçmişti. Bugün artık bu konuya değinmek istemiyor, elinden geldiğince düşünmemeye çalışıyordu. Bu pişmanlığını drama haline getirmemeye, fazla kilo almamaya, çirkinleşmemeye gayret ediyordu. Buna rağmen, bekâr da olsa, kendisini nadiren yalnız hissediyordu. Çok önemseddiği projeleri vardı ve bunlar zamanını dolduruyordu. Aşk konusunda ıskalamıştı, bu da böyleydi işte. Hayatının sonuna kadar kendisini yalnız yaşamaya hazırladığından, aşk konusundaki başarısızlığı çok koymuyordu. Bu yalnızlığa rağmen Alex, normal bir hayat sürmeye çalışıyor, hayatın zevklerinden mahrum

kalmamaya özen gösteriyordu. Bu küçük zevkleri düşünmek, bunları yaşayabileceğini bilmek bile, Alex'i çoğu zaman rahatlatıyordu. Mesela o akşam, yemeğini Vaugirard Sokağı'ndaki Mont-Tonnerre'de yemeye karar verdi.

Biraz erken geldi. Bu lokantaya ikinci geliyordu. İlk kez önceki hafta gelmişti. Tek başına akşam yemeği yiyen güzel bir kızıl, herhalde hatırlanırdı. O akşam garsonlar, ona bir müdavimmiş gibi hoş geldiniz, dedi; birbirlerini ikaz edip Alex'i gösterdi, bu güzel kızla beceriksizce flört etmeye kalkıştılar, Alex de gülümseyerek karşılık verdi bu jestlere, gerçekten garsonların hoşuna gitmişti. Aynı masaya oturmak istedi, sırtı terasa, yüzü salona dönük oturmak istiyordu, aynı soğuk Alsace şarabından yarım şişe, sipariş etti. İçini çekti, yemek yemeği gerçekten seviyordu. Ama dikkatli olması, dikkatli olması gerektiğini unutmaması gerekiyordu, zira akordeon gibiydi. On-on beş kilo alıp tanınmaz hale gelebilir; ama iki ay sonra bir bakmışsın aldığı bütün kiloları vermiş olurdu! Birkaç yıl sonra bu özelliğini kaybetmiş olacaktı.

Kitabını çıkardı, yemek yerken ağırlık yaparak kitabın kapanmasını engellesin, diye kitabın üzerine koymak için bir çatal daha istedi. Önceki hafta olduğu gibi, karşısında, biraz sağ tarafta açık kumral bir adam vardı. Arkadaşlarıyla yemekteydi. Henüz iki kişiydiler; ama dediklerine bakılırsa arkadaşları birazdan gelecekti. Alex daha girer girmez adam onu görmüştü. Alex kendisine ısrarlı gözlerle baktığını görmezden gelmişti. Bu ısrarlı bakışlar gece boyunca pes etmeyecekti. Diğer arkadaşları geldiğinde bile, bitip tükenmez iş, karı kız mevzularına gömüldüklerinde bile, kahramanı oldukları hikâyeleri sırayla anlatırken bile, adam Alex'ten gözlerini alamayacaktı. Alex bu durumdan hoşnuttu hoşnut olmasına ama açıktan adamı cesaretlendirmek de istemiyordu. Fena biri değildi, kırk, taş çatlasa kırk beşindeydi, gençken çok can

yakmış olmalıydı. İçkiye biraz kapılmış olmalıydı, bu nedenle olsa gerek yüzünden trajik bir ifade okunuyordu. Bu yüz Alex'i duygulandırdı.

Alex, kahvesini içti. Dozu iyice ayarlanmış tek tavizdi bu. Restorandan ayrılırken adama bir kere baktı. Basit bir bakış. Alex bu konuda mükemmeldi. Çok kısa sürdü ama bu arzu dolu bakışların kendisine yöneldiğini fark eden Alex gerçek bir acı hissetti, büyük bir hüzne gömülecekmiş gibi içi hopladı adeta. Alex bu akşam olduğu gibi, hayatı söz konusu olduğunda kelimeleri, gerçek kelimeleri bir kenara bırakırdı. Beyninin durmuş, hareketsiz görüntülere takıldığını anlamıştı, sanki hayatının filmi kopmuş da başa sarmak, kendisine bu hikâyeyi baştan anlatmak, kelimeleri bulmak imkânsız hale gelmiş gibi. Bir dahaki sefere, şayet daha geç bir saate kadar kalırsa, adam belki de dışarıda kendisini bekliyor olacaktı. Kim bilir? Aslında evet. Alex bunun nasıl olup biteceğini çok iyi biliyordu. Her zaman hemen hemen aynı şekilde olurdu. Erkeklerle olan ilişkilerinden hiçbir zaman güzel hikâyeler çıkmamıştı; bu, filmin daha önce gördüğü ve hatırladığı kısmıydı. Evet, işte böyleydi.

Artık gece olmuştu, hava ılıktı. Bir otobüs geldi. Adımlarını daha da açarak yürümeye koyuldu. Otobüsün şoförü Alex'i aynadan görünce yavaşladı, Alex daha da hızlandı ama tam otobüse binecekken fikrini değiştirdi, biraz yürüyecekti, belki biraz yürüdükten sonra yolunun üstünde rastlayacağı başka bir otobüse binerdi, şoföre el salladı, şoför de üzüldüğünü belirten bir hareketle cevap verdi, kader diye bir şey gerçekten var der gibiydi. Yine de otobüsün kapısını açıp, "Benimki son otobüs, bu gece başka otobüs yok," dedi.

Alex gülümsedi, el sallayarak teşekkür etti. Olsun, yürüyerek giderdi. Falguière Sokağı'ndan, ardından da devamındaki Labrouste Sokağı'ndan yürüyecekti.

Üç aydır bu mahallede, Vanves Kapısı tarafında oturuyordu. Sık sık taşınırdı. Daha önce Clignancourt'da, ondan önce de Commerce Sokağı'nda oturmuştu. Kimi-

leri taşınmaktan nefret eder; ama Alex için gereklilikti bu. Hatta, bayılırdı taşınmaya. Bunun nedeni, belki de nasıl peruk değiştirdikçe hayatına yenilik geldiği izlenimine kapılıyorsa, taşındıkça da hayatında yeni bir sayfa açtığı izlenimine kapılmasıydı. Bu, hayatının değişmez temasıydı. Günün birinde hayatı değişecekti. Birkaç metre ileride, beyaz bir minibüs park etmek için iki tekeriyle kaldırıma çıktı. Alex, bina ile minibüs arasındaki dar aralıktan geçerken birinin, bir adamın varlığını hissetti, arkasına dönmeye vakit bulamadan sırtına yediği yumrukla nefesinin kesilmesi bir oldu. Dengesini kaybedip boylu boyunca yere kapaklanırken alnını minibüse sertçe vurdu; tutunabilmek için elindekilerin hepsini yere bıraktı, destek alacak bir yer bulamadı; adam, Alex'i saçlarından yakaladı ama elinde sadece tuttuğu peruk kaldı. Adam bir küfür savurdu, Alex ne dediğini anlamadı, ardından bir eliyle gerçek saçlarına sarılıp diğeriyle tam karnına sağlam bir yumruk attı, bir öküzü bayıltacak derecede şiddetli bir yumruk. Alex, acıdan bağırılmaya vakit bulamadan iki büklüm olup kustu. Adam gerçekten kuvvetliydi, zira Alex'i kâğıt gibi çeviriverdi kendine doğru. Kolunu beline sarıp ağzından içeriye gırtlığına kadar bir bez parçası soktu. Oydu, metroda, sokakta, mağazada gördüğü adamdı. Oydu. Saniyenin onda biri kadar bir süre göz göze geldiler. Alex adamı tekmelemeye çalıştı; ama bir mengene gibi kollarına sıkıca sarılmış adamın gücü karşısında elinden bir şey gelmiyordu; adam onu aşağıya doğru bastırınca dizlerinin direnci kalmadı, Alex minibüsün içine düştü. Adam bu kez de, beline gelecek şekilde esaslı bir tekme salladı ona, Alex darbenin etkisiyle neredeyse havalanıp yere inmiş kadar oldu, yanağı aracın zeminine sürttü. Adam, Alex'in arkasından araca binip Alex'i sertçe yüzüstü çevirdi, dizini Alex'in karnına dayayıp yüzüne yumruk attı. O kadar sert vurdu ki... Gerçekten canını yakmak, hatta beni öldürmek istiyor diye geçirdi aklından Alex, bu yumruğu yiyip de kafası yere çarpıp zıplayınca... Kafasının arkasını çok kötü vurdu, kafatası-

nın arka tarafını. Şimdi artık tek bir şey düşünebiliyordu: “Ölmek istemiyorum, bu şekilde değil, şimdi değil.” Ağzı kasmak içinde, cenin pozisyonunda yatıyordu, kafası infilak edecek gibiydi. Ellerini hissetti. Arkaya doğru şiddetlice çekilmiş bağlanıyordu, ayakları da. Şimdi ölmek istemiyorum, dedi kendi kendine Alex. Minibüsün kapısı sertçe kapandı, motor çalıştı, araç hızla kaldırımından indi, “şimdi ölmek istemiyorum.”

Alex sarsılmış da olsa başına gelenlerin bilincindeydi. Ağlıyordu, hem de hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Niçin ben? Niçin ben?

Ölmek istemiyorum. Şimdi değil.

2

Emniyet Amiri Le Guen ona seçim şansı bırakmamıştı: “Ne hissettiğin hiç umrumda değil Camille, canımı sıkırıyorsun! Kimse yok, anlıyor musun kimse yok! Gönderiyorum arabayı, bas git oraya!”

Bir süre durakladıktan sonra son noktayı koymak üzere ekledi:

“Benim de canımı daha fazla sıkma!”

Bunun üzerine telefonu kapattı. Üslubu böyleydi. Asabiydi. Her zamanki gibi Camille hiç aldırmış etmedi. Genel olarak Emniyet Amiri’yle anlaşmayı bilirdi.

Ne ki, bu kez bir adam kaçırma söz konusuydu.

Gerçi Camille istemiyordu bu işi, hep de söylerdi; artık yapmak istemediği iki ya da üç şey vardı, özellikle adam kaçırmalar. Karısı Irène’in ölümünden sonra. Sokağın ortasında yere yığılmıştı, neredeyse dokuz aylık hamileydi. Hastaneye götürüldü, sonra da oradan kaçırıldı. Bir daha onu canlı gören olmadı. Bu olay Camille’i yıkmıştı. Hali kelimelerle anlatılır gibi değildi. Yıldırım

çarpmışa dönmüştü. Günler boyunca taş kesilmiş gibi hareketsiz kaldı, halüsinasyonların ardı arkası kesilmedi. Sayıklamaya başladığında hastaneye kaldırmak gerekti. Kaldırıldığı hastaneden bakımevine nakledildi. Yaşaması tam anlamıyla bir mucizeydi. Kimse böyle bir mucize beklemiyordu. Emniyet amirliğinden uzak kaldığı aylar boyunca herkes, günün birinde toparlanıp toparlanamayacağını merak etmişti. Nihayet geri döndüğünde ise garip bir durum ortaya çıkmıştı: çünkü Irène'in ölümünden önce nasılsa öyle görünüyordu, sadece biraz yaşlanmıştı. Döndükten sonra yalnızca tali denilecek türden işlere bakmayı kabul etti. Aşk cinayetlerine, profesyonel suçlular arasındaki kavgalara, komşu cinayetlerine. Kişinin öldüğü olaylara, yoksa ölüm tehlikesinin olduğu olaylara değil. Kaçırılma olaylarına değil mesela. Camille, ölümlerin gerçekten ölü olmasını, kesinlikle ölü olmasını istiyordu, tereddütsüz ölü olmalarını.

“Yine de,” dedi Le Guen, aslında Camille için elinden geleni yapıyordu, “hâlâ hayatta olan kişilerle ilgilenmeyi istememek olmaz. Ölü gömücü değiliz ki!”

“Hayır efendim,” diye cevap verdi Camille, “tam olarak ölü gömücüyüz!”

Birbirlerini yirmi yıldır tanır, birbirlerine saygı duyarlar ve birbirlerinden korkmazlardı. Le Guen, sahayı bırakmış bir Camille'di; Camille de iktidardan vazgeçmiş bir Le Guen'di. Temelde ikisini farklı kılan, iki rütbe ve seksen kiloydu. Bir de 30 santimetre. Böyle dile getirince farklar devasa görünüyordu ve gerçekten de, yan yana geldiklerinde karikatür gibiydiler. Le Guen çok uzun boylu değildi ama Camille çok kısa boyluydu. Bir, kırk beşlik boyuyla dünyaya aşağıdan, on üç yaşındaki bir çocuk gibi bakıyordu. Bu özelliğini ressam annesi Maud Verhoeven'e borçluydu. Tabloları, on küsur uluslararası müzenin kataloglarına girmişti. Büyük sanatçı ve büyük sigara tiryakisi Verhoeven, daima bir duman halesi içinde yaşardı, öyle ki onu bu mavimsi bulut olmadan tahayyül etmek imkânsızdı. Camille, iki sıra dışı özelliğini işte bu-

na borçluydu: Sanatçı annesinden muhteşem bir çizim yeteneği almıştı; iflah olmaz sigara tiryakisi annesinden ise onu, bir, kırk beşlik bir adam yapan fetal hipotrofini almıştı. Neredeyse hiçbir zaman tepesinden bakabileceği birisiyle karşılaşmamıştı. Bunun tersi ise, hep yaşadığı durum olmuştu. Böyle bir boy sadece bir bedensel özür değildi. Yirmi yaşındayken aynı zamanda korkunç bir aşağılanma vesilesiydi, otuz yaşında ise bir lanet; ama işin başından itibaren bunun kader olduğu anlaşılıyordu. İnsanın ağızından yakası açılmadık küfürlerin çıkmasına yol açacak bir durumdu.

Irène sayesinde Camille'in boyu, bir güç haline geldi. Irène, Camille'i içinden uzatmıştı. Camille hayatında hiç o kadar... Ne diyeceğini bilemedi. Irène olmadan söyleyecek kelime bile bulamıyordu.

Le Guen, Camille'in aksine, dev gibiydi. Kaç kilo olduğunu hiç kimse tam olarak bilmiyordu. Kilosunu asla söylemezdi. Kimilerine göre yüz yirmi, kimilerine göre yüz otuz kiloydu, hatta daha ağır olduğunu söyleyecek kadar ileri gidenler oluyordu ama bu mühim değildi, Le Guen heybetliydi, üstelik derisi de kalındı, hamsterlerinkine benzer sarkık yanakları olmasına rağmen bakışları ıslık ıslık, gözlerinden zekâ fışkırıyordu, ancak erkeklerin kabul etmek istemediği, kadınların ise hemen hemen hemfikir olduğu ama kimsenin izah edemediği bir özelliği vardı Le Guen'in: Emniyet Amiri son derece çekici biriydi. Anlayan beri gelsin.

Camille, Le Guen'in bağırıldığını duydu. Bir süredir, Emniyet Amiri'nin esip gürlemesinden etkilenmiyordu. Ahizeyi sakince kaldırıp numarayı çevirdi, "Haberin olsun Jean, kaçırılma hadisesiyle ilgileneceğim. Ama Morel döner dönmez bu işi ona vereceksin, çünkü..." Bütün enerjisini toplayıp her heceyi vurgulayarak, "bu işi sonuna kadar götürmeyeceğim!" diye devam etti söze.

Camille Verhoeven asla sesini yükseltmezdi. Çok nadiren olurdu bu. Tam bir otorite figürüydü. Kısa boylu, kel, hafif. Zaten Le Guen de cevap vermedi. Kimi dedikodu-

cuların dediklerine bakılırsa Camille'in dediği olurmuş hep. Bu, onları güldürmüyordu. Camille telefonu kapattı.

“Lanet olsun!”

Bir bu eksikti. Gerçekten de kaçırma olayları sıkça rastlanan olaylardan değildi, nihayetinde Meksika'da değiliz, başka bir zaman kaçırısalardı keşke, o izindeyken, görevdeyken, başka yerdeyken! Camille masaya yumruğunu indirdi. Ama ağır çekimde, zira o, itidal timsaliydi. Başkalarının taşkınlık gösterilerinden de hoşlanmazdı.

Vakit daralıyordu. Yerinden kalkıp mantosunu, şapkasını aldı. Hızla merdivenlerden indi. Kısa boyluydu ama hantal bir yürüyüşü vardı. Irène'in ölümüne kadar çevik adımlarla yürürdü, hatta Irène ona sık sık, “Kuş gibi yürüyorsun. Uçacakmışsın gibi bir hisse kapılıyorum,” derdi. Irène dört yıl önce ölmüştü.

Araba, önünde durdu. Camille arabaya atladı.

“Neydi senin adın?”

“Alexandre, patr...”

Dilini ısırıldı. Camille'in kendisine “Patron” denmesinden nefret ettiğini herkes bilirdi. Bu değişin televizyondaki polisiye dizilerine yakıştığını söylerdi. Her şeyi açık söylemek tam da onun tarzıydı. Camille, şiddet uygulayan bir şiddet karşıtıydı. Bazen hiddetlenirdi. Zor bir kişiliği vardı, yaşlanınca, bir de üstüne dul kalınca, biraz karanlık ve alıngan olmaya da başlamıştı. Aslında sabırsızın tekiydi. Daha o zamanlarda Irène, bir, kırk beşlik Camille'in –tabiri caizse– tepesinden, “Aşkım niçin her zaman bu kadar öfkeliisin?” diye sorar; Camille de şaşkınlığını abartarak cevap verirdi: “Elbette, doğru ya... Öfkeli olmak için hiçbir neden yok ki!” Hem asabi, hem ölçülü; hem şiddete meyilli, hem diplomat olduğundan insanların onu ilk seferde anlaması nadiren mümkün olurdu. Onu takdir ederlerdi. Zira çok neşeli biri değildi. Camille kendisinden çok hazzetmezdi.

Camille, üç yıl önce, işe geri döndüğünden beri stajyerlerle çalışmayı kabul ediyordu, stajyerlerle uğraşmak istemeyen şefler için bulunmaz nimetti bu. Camille ise

kendi nimetini kaybettiğinden bu yana, sabit bir ekiple çalışmak istemiyordu.

Alexandre'a şöyle bir baktı. Meşhur Makedonya Kralı'yla¹ adaştı ama bu ismi ona hiç yakıştıramadı. Yine de, kendisinden dört baş uzun olduğuna göre Alexandre'dı işte, ne ki bu çok önemli bir şey değildi, Camille ona söylemeden arabayı çalıştırmıştı, ki bu en azından kıvrak olduğunun belirtisiydi.

Alexandre, bir ok gibi fırlattı arabayı yerinden, araba kullanmayı sevdiği aşikârdı. GPS, aracın kalkarkenki hızını gösteremeyecekti neredeyse. Alexandre, amirine iyi araba kullandığını göstermek istiyordu, siren bangır bangır öterken sokaklardan, kavşaklardan, caddelerden geçti. Bu arada Camille, ayakları yerden yirmi santimetre yukarıda, sağ eliyle emniyet kemerine tutunuyordu. Olay yerine on beş dakikadan önce vardılar. Saat yirmi bir elliydi. Gerçi vakit çok geç değildi ama Paris, çoktan uykuya dalmış, huzurlu bir şehir izlenimi veriyordu, kadınların kaçırıldığı bir şehir havası yoktu pek. "Bir kadın" demişti polise ihbarda bulunan bir görgü tanığı. Şoke olduğu anlaşılıyordu. "Gözümün önünde kaçırıldı!" Kendisine geleliyordu. Kabul etmek lazım ki insanın başına sıkça gelen bir olay değildi bu.

"Çek kenara," dedi Camille.

Arabadan indi, şapkasını düzeltti, Alexandre yola devam etti. Sokağın sonunda, ilk bariyerlerden elli metre uzaktaydı. Yolun geri kalan kısmını yürüdü. Vakti olduğunda, olaylara her zaman uzaktan bakmaya çalışırdı, yöntemi buydu. İlk bakış çok önemliydi, hatta ilk bakışın panoramik olması gerekirdi, zira sonradan olayların içine girilecek, çok sayıda detay ortaya çıkacak ve geniş açığa bir daha ulaşılamayacaktı. Bu aslında, beklendiği yere birkaç yüz metre kala araçtan inmesinin resmî nedeniydi; öteki, yani gerçek neden ise orada olmak istememesiydi.

1. Tarihin en büyük komutanlarından biri olan Makedonya Kralı Büyük İskender'in Fransızca yazılışı. (Ç.N.)

PIERRE LEMAITRE

ALEX

Sıradan bir kadın, bir gün sokak ortasında kaçırılır. Ne var ki yalnız kaçıranın değil, kurbanın kimliği de şüphelidir. Tek bilinen, içinde ne ayakta durabildiği ne de uzanabildiği bir kafeste, korkunç şartlar altında hapsedilerek sürekli işkence gördüğü ve isminin Alex olduğudur...

Davayı üstlenmek zorunda kalan Başkomiser Verhoeven, bir yandan geçmişiyile hesaplaşırken bir yandan da bu gizemli kadını celladının elinden kurtarmak için zamanla yarışmak zorunda kalır. Soruşturma ilerledikçe Alex'in karmaşık geçmişiyile yüz yüze gelecek, hiç beklemediği bir sürprizle karşılaşacak ve hayatının en zor kararını vermek zorunda kalacaktır...

Alex, kurban, cellat ve kurtarıcı üçlüsüne getirdiği psikolojik derinlikle, solukları kesen ritmiyle, tüyler ürperten gerçekçi anlatımıyla ve dehşet içinde bırakan sonuyla gerilim tutkunlarını baştan çıkaracak.

İddia ediyoruz, Alex sizi çok şaşırtacak...

ISBN 978-975-07-1378-1

9 789750 713781